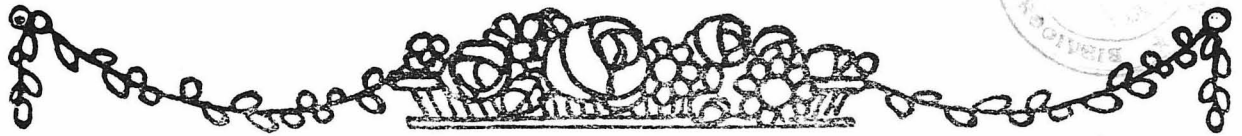

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Έδω κάτω, στη Γ'η διαδίδουν χιλίων ειδών ψευτιές για τον τρόπο που δικάζονται ή ψυχές στον άλλο κόσμο. Γι' αυτό δεν μου φαίνεται άσκοπο να σας πληροφορήσω άκριβος που συνεδριάζει το διαβολικό δικαστήριο. Πρώτα-πρώτα, μη σας πείσει η ιδέα πως ο Θεός αυτόπροσώπως εξετάζει τις καινούργιοφαιρμένες από τη Γ'η ψυχές. Μπα! Έχει τόσες άλλες φροντίδες που δεν του περιμένει καιρός ν' άκούει τις φλυαρίες των νεκρών και να τους καταδικάζει, ούτε να τους άθωώνει. Έπειτα δλοι κάμουν τους άθώους και διαμαρτύρονται με τόση δόξαρη για την άθωότητά των, που ο Πανάγαθος Θεός θά βρίζεται σε διαρκή άμφιβολία. Το άνωτατο λοιπόν δικαστήριο συνεδριάζει στην ζολασι. Δεν προεδρεύουν όμως όπως στα παλιά χρόνια ο Μίνως, ο Λιαζός και ο Ραδάμανθυς. Αυτοί ξεχάστηκαν από πολλούς. Τώρα οι δικαστάι έλλέγονται μεταξύ των ζολασμένων. Για τις άμαρτίες των ζυριών άποτεινόνται στη διάσημη Λαΐδα της Κορίνθου, στη Ροδόνη της Μέμφιδος, στη Φρόνη, στην Κλοεπάτρα στην Κα Πορταδόρη κλπ.

Για τις ψευτιές, τις δολοφονίες, έλλέγονουν πάντα ως δικαστάς τους Ίταλους κακούργους, μοναδικούς στη δολιότητα και πονηρία.

Η μέθοδος αυτή να δικάζονται οι άμαρτωλοί από τους όμοίους των, έφερε θαυμάσια άποτελέσματα. Η άλήθεια εινε πως οι δικαστάι αυτοί, οι όποιοι ήπηρεσαν ένοχοι στη ζωή των, εινε φοβερά άπιστηφοί. Για να μετριάη λοιπόν τας άδιαλλάκτους άποφάσεις των ο Θεός στέλλει τακτικά στην ζολασι ένα Άρχάγγελο με τρυφερή καρδιά ο όποιος άντιπροσωπεύει τη θεία πεικεία.

Την ήμερα έζεινήν στο άνωτατο δικαστήριο προήδρουν τρεις διάσημοι κακούργοι : ο Άβινέν ο Πασιβαών και ο Λασενέρ. Έπρόκειτο να εξετασθούν και κατά πάσαν πιθανότητα να σταλούν στο πήθ της Κολάσεως ένας άνδρας και μια γυναίκα κατηγορούμενοι για μία φοβερή δολοφονία.

Οι κατηγορούμενοι εισήχθησαν.

Αν και δεν ειλαν πειή πραγματικώς τη θνήτη σάρκα, εν τούτοις, κατά τη συνήθεια διατηρούσαν τη γηϊνή εμφάνισί των. Δεν ήπηρεζε άποζουστι τικό θέαμα από τα δυό αυτά πλάσματα.

Γέροι, πολλοί γέροι και οι δυό, με κίτα βρώμικα άσπρα μαλλιά, με μια μύτη γεμάτη κρασοθελήες, με ροζιασμένα χείλη, μονόφθαλμοι κωμωπηδες και οι δυό, έλαμαν φρικτή έντυπωση και στο σπινθηδριο των διαβόλων που εινε όποσδήποτε συνηθισμένοι στην άσχημιά. Δεν ήταν δόσολο να καταλάβη κανείς πως από τα νεύατα τους θά ήσαν σχεδόν εξ ίσου άσχημοι.

Κατηγορούντο λοιπόν γιατί έδειξαν, έκακοποίησαν κ' έδολοφόνησαν κάποιον άγρονόμο που περνούσε απ' το δρόμο. Και δεν τους έφτανε αυτό, άλλα και επέλεσαν σάν λυσσασμένοι στο πτώμα του και το καταροδύρησαν! Ο άγρονόμος ο κατήγορος ήλιπες σπουδία άποζημίωσι. Να του άφαιρέσουν τουλάχιστον τρεις ή τέσσαρες χιλιάδες χρόνια πουργατόριο από την πονή του.

Ο γέρος και η γρηά όμολογούσαν το έγκλημά τους. Έν τούτοις εξήτησαν με φόβο και δειλία να πούν κάτι προς ύπερσπίσι τους.

— Προς τί ; ειπε ο Άβινέν.

— Πώς μπορείτε να δικαιολογηθείτε, προσέθεσε ο Πασιβαών. Η όποθσας εινε τόσο φανερά ; συνεπέρανε ο Λασενέρ.

Ο άγγελος όμως του Κυρίου άπλωσε το χέρι του :

— Μου φαίνεται πως όφείλου να τους άκούσσουμε, ειπε.

III

Ο γέρος έλαβε το λόγο :

— Όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορα πριν από έβδομήντα χρόνια η Μαδελίνα και γω πίσω από το δάσος, θαμπαθήνας ο ένας από την όμορφιά του άλλου.

Τό συνέδοιο μόλις και μετά βίας κρήτησε τά γέλοια του. Δεν ήπηρεζε άμφιβολία πως και από τα νεύατα τους θά ήσαν ή προστωποληήσις της άσχημιάς.

Ο Άγγελος επέβαλε σιωπή.

— Άς άκούσσουμε, ειπε.

Ο γέρος εξηκολούθησε :

— Ποτέ μου δεν ειλχα δη τέτοια όμορφια, τέτοια δροσιά, και όπως μου όμολόγησε κ' έζεινή άργότερα της φάνηχα διαφορετικός, θωραϊότερος από όλους τους άλλους άνδρας.

Επιστρέψαμε μαζί στο χωριό και τον άλλο ήμερα παντρευτήκαμε. Δεν μπορού να σας περιγράψω την ευτυχία μας. Δεν χορταίναμε ο ένας τον άλλο.

Καταλαβαίναμε πως όλο το χωριό μάς ζήλσνε. Σάν πηγαίναμε στην εκκλησία μάς κοροϊδούσαν, γελοούσαν μέσ' τα μουερά μας και μάς πετοούσαν πέτρες στα παρϊθωρά μας. Άδιαφορούσαμε για τή κακία του κόσμου.

— Θωμόνουν γιατί πήρα το παιό εύμορφο παλληκάρι του χωριού! μου έλεγε η γυναίκα μου.

— Ζήλσουν γιατί η γυναίκα μου ειναι η θωραϊότερη του κόσμου! της άπαντούθα εγώ. Έπιλούμιστε όλες της όρες της μέρας.

— Όλες αυτές η λεπτομέρειες ειναι ξένες με την ύπόθεσι, ειπε ο Λασενέρ.

— Άς άκούσσουμε, έπέμεινε ο Άγγελος.

IV

Τό περίσσο εινε εξηκολούθησε ο γέρος, που δεν γερούσσαμε όπως οι άλλοι με τον καιρό. Ήμαστε πάντα τρυφεροί και δροσεροί σάν λουλουδία. Και όμως περούσαν τα χρόνια. Σαράντα... Πενήντα, πενήντα πέντε, εξήντα!... Η γυναίκα μου δεν έχανε τη δροσιά της, ήταν πάντα όμορφη, και στη ματιά της σάν η άγκάλιασε διάβαζα τό θαυμασμό της και την άγάπη της για μένα.

Κιττάζετέ μας, κόριο δικαστάι! Δεν είμαστε πραγματικώς τέλειοι ; Δεν εινε γλυκειά η γυναίκα μου ; Μη την βλέπετε όμως και πολύ, σας παρακαλώ. Θά την ερωτευθήτε και θά ζήλσσει.

Ο Λασενέρ που ήθελε να κρητήη την αξιοπρέπεια του δάγλωσε τά χείλη του για να μη τον πούν τά γέλοια.

— Σου έκαναλαμφάνω πως όλη αυτή η ιστορία δεν έχει καμιά σχέση με τη δολοφονία, φώναξε.

— Άς έχουμε ύπομονή, ξανάτε ο άγγελος.

Για τη δολοφονία του δρόμου, τώρα θά σας εξηγήσω εξηκολούθησε ο γέρος. Μιά μέρα η γυναίκα μου κ' εγώ περναμε το φρέσκο στη πόρτα της καλύβας μας, όταν είδαμε νό περνά κάποιος που μας φάνηξε μεθύσιμενος. Δεν δόκαμε καμιά προσοχή. Μιλούσαμε τρυφερά, βλεπόμαστε στα μάτια. Φιλιόμαστε γλυκά. Ποτέ η γυναίκα μου δεν μου φάνηξε τόσο όμορφη. Την άγκάλιασα θερμά, όταν άκούσαμε κάτι δυνατό γέλοιο. Ο διαβάτης στάθηκε, μάς έβλεπε και στακαρούδες στα γέλοια!

«Ω! τί βρωμύρημα! Ω τό παληόγερο! Έλεγε και έλαίγαε από τά γέλοια!» Η Μαδελίνα έβγαλε τις φωνές και σηκώθηκε θυμωμένη και εγώ τά έχασα από τη φορηα μου. Ο άνθωπος όμως εξηκολούθησε να γελά : «Μορε, τί τέρατα εινε αυτά! Τί άπαίσι σοι γέροι!» Κήριο δικαστάι, σάν άκούσαμε τέτοια ψέμματα χάσαμε τη ψυχραιμία μας, όρμήσαμε κατ' άπάνο του, και σιωτώσαμε στη μέση του δρόμου τό τρελλό που δεν έβλεπε πως ήμαστε νεοί και θωραίοι ;...

Τό έγκλημα εινε φανερό. Στο πήθ τό εξώτερον! φώναζε ο Λασενέρ.

— Βέβαια, να βρούμεν στη πίσσα! ειπε ο Άβινέν.

Ο Πασιβαών έπεδοξίμασε την άπόκριση των συναδέλφων του. Μά ο Άγγελος ειπε στους γέρους συζύγοις :

— Αναβήτε στον Παράδεισο γλυκίς ψυχές, στον Παράδεισο που θά γίνεται όπως φαντάζεσθε πως ειλσθε. Καλά εζάματα και δολοφονήσατε τον ελεινό άνθωπο, το κακό διαβάτη που λίγο έλειψε να άφαιρέση το πολυτιμώτερο δώρο της ζωής, τη φαντασία που σάς χάριζε ένα παντοταινό έρωτα, μιάν άγέρωστη και άνυπόκρητη όμορφιά!...

Κατούλ Μαντές

Σ Κ Ε Φ Ε Ι Σ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΟΥΣ

Για το ός : Έμπορος ύγειας, ο όποτος όσος οι ροηματισοί πονάει σνηήθως... άέρα.

Λεξιικό της Δες Βερύ

— Η χειροτέρα ασθένεια εινε τό να υποβάλλεται κανείς σε σνεργές κοφές, για να διατηρη την ύγεια του.

Αλ Ροσφορικά

